

Milutin Bojić Plava grobnica

Stojte, galije carske! Sputajte krme moćne!
Gazite tihim hodom!
Opelo gordo držim u doba jeze noćne
Nad ovom svetom vodom.

Tu na dnu, gde školjke san umoran hvata
I na mrtve alge tresetnica pada,
Leži groblje hrabrih, leži brat do brata,
Prometeji nade, apostoli jada.

Zar ne osećate kako more mili,
Da ne ruši večni pokoj palih četa?
Iz dubokog jaza mirni dremež čili,
A umornim letom zrak meseca šeta.

To je hram tajanstva i grobnica tužna
Za ogromnog mrca, k'o naš um beskrajna.
Tiha kao ponoć vrh ostrvlja južna,
Mračna kao savest, hladna i očajna.

Zar ne osećate iz modrih dubina
Da pobožnost raste vrh voda prosuta
I vazduhom igra čudna pantomima?
To velika duša pokojnika luta

Stojte, galije carske! Na grobu braće moje
Zavite crnim trube.
Stražari u svečanom opelo nek otpoje
Tu, gde se vali ljube!

Jer proći će mnoga stoleća, k'o pena
Što prolazi morem i umre bez znaka,
I doći će nova i velika smena,
Da dom sjaja stvara na gomili raka.

Ali ovo groblje, gde je pogrebena
ogromna i strašna tajna epopeje,
Kolevka će biti bajke za vremena,
Gde će duh da traži svoje korifeje.

Sahranjeni tu su nekadašnji venci
I prolazna radost celog jednog roda,
Zato grob taj leži u talasa senci
Izmeđ nedra zemlje i nebesnog svoda.

Stojte, galije carske! Buktinje nek utrnu,
Veslanje umre hujno,
A kad opelo svršim, klizite u noć crnu
pobožno i nečujno.

Jer hoću da vlada beskrajna tišina
I da mrtvi čuju huk borbene lave,
Kako vrućim ključem krv penuša njina
U deci što klikću pod okriljem slave.

Jer, tamo daleko, poprište se zari
Ovom istom krvlju što ovde počiva:
Ovde iznad oca pokoj gospodari,
Tamo iznad sina povesnica biva.

Zato hoću mira, da opelo služim
bez reči, bez suza i uzdaha mekih,
Da miris tamjana i dah praha združim
Uz tutnjavu muklu doboša dalekih.

Stojte, galije carske! U ime svesne pošte
Klizite tihim hodom.
Opelo držim, kakvo ne vide nebo jošte
Nad ovom svetom vodom!